

แบบรายงานผลการฝึกอบรม

ชื่อผู้รับการฝึกอบรม นางสาวจุฑามาศ ดวงงาม
ตำแหน่ง นักวิชาการสุขาภิบาลปฏิบัติการ ตำแหน่งเลขที่ ๔๙-๓-๐๖-๓๖๐๖-๐๐๑
ส่วนราชการ กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม งาน อนามัยสิ่งแวดล้อม
เรื่องที่เข้ารับการฝึกอบรม หลักสูตร “กฎหมายสิ่งแวดล้อมกับการจัดการมลพิษ”
เรียน นายกองคํการบริหารส่วนตำบลปลวกแดง

ตามที่ ข้าพเจ้า นางสาวจุฑามาศ ดวงงาม ตำแหน่ง นักวิชาการสุขาภิบาลปฏิบัติการ ได้เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตร “กฎหมายสิ่งแวดล้อมกับการจัดการมลพิษ” เมื่อวันที่ ๗ - ๙ ธันวาคม ๒๕๖๓ ณ โรงแรมสตาร์ จังหวัดระยอง ซึ่งได้อบรมเสร็จเรียบร้อยแล้วนั้น ข้าพเจ้าขอรายงานผลการฝึกอบรม ดังนี้

๑. สรุปบทเรียนบทบาทของภาครัฐต่อการพัฒนาศักยภาพบุคลากรเพื่อการจัดการสิ่งแวดล้อมและกฎหมายสิ่งแวดล้อมกับการจัดการมลพิษ

- กฎหมายสิ่งแวดล้อมของไทยมีหลายฉบับ และเกี่ยวข้องกับหลายกระทรวงซึ่งขาดความเชื่อมโยงในการดำเนินงาน แต่ พรบ. สิ่งแวดล้อม ไม่ให้อำนาจกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติ ในการกำกับดูแล
- ควรให้ความรู้ความเข้าใจมาก่อน และทุกฝ่ายได้ประโยชน์ การบังคับใช้กฎหมายควรเป็นเรื่องสุดท้าย
- มีทัศนคติและมุมมองที่ให้ความสำคัญในการจัดการสิ่งแวดล้อมแบบองค์รวม
- การพัฒนาศักยภาพของคนรุ่นใหม่ให้มีความรู้สำหรับสร้างการเปลี่ยนแปลง
- มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ ๆ มาใช้ในการกิจประจำ เช่น สร้าง application ที่เอื้ออำนวยประโยชน์กับท้องถิ่นอย่างยั่งยืน
- ชุมชนควรทราบสิทธิของตนเองตามรัฐธรรมนูญ เพื่อให้ได้รับความคุ้มครอง
- โครงการที่มีผลกระทบรุนแรงต่อสิ่งแวดล้อม ต้องมี EIA HIA และ Public Hearing
- ปัญหาสิ่งแวดล้อม เช่น ป่าไม้ลดลง ขยะเพิ่มขึ้น การพัฒนาอย่างขาดการควบคุมมลพิษ การใช้สารเคมีอันตรายในการเกษตร
- ทิศทางของกฎหมาย ได้แก่ การป้องกันแบบกลุ่ม การพิสูจน์พยาน การคุ้มครองทางกฎหมาย การมีส่วนร่วมของประชาชน และการใช้การไกล่เกลี่ย
- กฎหมายการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมนำหน้ากฎหมายเพื่อปกป้องสิ่งแวดล้อม
- หน่วยงานด้านสิ่งแวดล้อมและสาธารณสุขต้องปฏิบัติงานเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดจากการพัฒนา
- การบิดเบี้ยวของกระบวนการใช้กฎหมายในระดับท้องถิ่น ไม่เข้มแข็ง
- การจัดการและใช้ประโยชน์ที่ดินไม่เป็นไปตามกรอบการวางผังเมือง
- ก่อนต่อใบอนุญาตประกอบกิจการ ต้องมีแผนการจัดการมลพิษ
- พื้นที่อ่อนไหวด้านสิ่งแวดล้อมไม่เท่ากัน ไม่ควรใช้กฎหมายที่เข้มงวดเท่ากัน เช่น อุณหภูมิ pH สี กลิ่น VOC
- เครื่องมือและบุคลากรระดับท้องถิ่นยังไม่มีความพร้อมในการดำเนินงาน
- ศาลสิ่งแวดล้อมควรรวมอยู่ในที่เดียวกัน
- การสร้างความสมดุลของการพัฒนาโดยคุณภาพสิ่งแวดล้อมและประชาชนจะต้องไม่แย่ง
- ผู้ก่อให้เกิดมลพิษจะต้องเป็นผู้จ่ายเพื่อฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมและคุ้มครองสุขภาพของประชาชน
- กฎหมายเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดความยุติธรรมกับทุกภาคส่วนเมื่อมีการใช้อย่างงานมีคุณธรรม

๒. กฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในประเทศไทย

๑. พ.ร.บ.ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๓๕
๒. ประมวลกฎหมายอาญา
๓. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
๔. พ.ร.บ. การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. ๒๔๕๖
๕. พ.ร.บ. ประมง พ.ศ. ๒๔๙๐
๖. พ.ร.บ. อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔
๗. พ.ร.บ. แร่ พ.ศ. ๒๕๑๐
๘. พ.ร.บ. ปิโตรเลียม พ.ศ. ๒๕๑๔
๙. พ.ร.บ. น้ำบาดาล พ.ศ. ๒๕๒๐
๑๐. พ.ร.บ. การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒
๑๑. พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒
๑๒. พ.ร.บ. การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕
๑๓. พ.ร.บ. รักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕
๑๔. พ.ร.บ. สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕
๑๕. พ.ร.บ. โรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕

๓. คดีปกครองเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม

๓.๑ ข้อพิจารณาสำหรับการจำแนกคดีปกครองเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม โดยอาจพิจารณาถึงสิ่งต่างๆ ดังนี้

- (๑) เนื้อหาของคดีเป็นสำคัญ
- (๒) กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเหตุแห่งการฟ้องคดี
- (๓) คำฟ้อง คำขอ เกี่ยวข้องกับกฎหมายสิ่งแวดล้อม
- (๔) วัตถุประสงค์ของผู้ฟ้องคดี
- (๕) มีผลเสียหายต่อทรัพยากรธรรมชาติ
- (๖) ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของคนจำนวนมาก เช่น คดีแม่เมาะ
- (๗) มีผลเสียหายเป็นเวลานาน
- (๘) ต้องใช้ความรู้และเทคนิคทางสิ่งแวดล้อมในการพิจารณา
- (๙) ต้องมีการกำหนดมูลค่าความเสียหาย
- (๑๐) ต้องพิจารณาผลการเยียวยาความเสียหาย

๓.๒ ปัญหาการดำเนินคดีสิ่งแวดล้อมของศาลปกครอง

- ๑) อำนาจฟ้อง (การฟ้องคดีแบบกลุ่ม/ค่าธรรมเนียมศาล) (Standing, Class Action, Court Fee)
- ๒) พยานหลักฐาน (ผู้เชี่ยวชาญ/ที่ปรึกษา) (Environmental Advisers / Experts)
- ๓) ปัญหาการตรวจสอบดุลพินิจของผู้เชี่ยวชาญ (Review on the merits of the Experts)
- ๔) การกำหนดค่าเสียหาย/การออกคำสั่ง (Remedial Discretion)
- ๕) การระงับข้อพิพาททางเลือกในคดีสิ่งแวดล้อมของศาลปกครอง (Mediation in the Environmental Cases of the Administrative Court)

๔. ความรับผิดทางแพ่งและทางปกครองในคดีสิ่งแวดล้อม

๔.๑ แนวความคิดและหลักการพื้นฐานในเรื่องสิ่งแวดล้อม

๑. หลักความเดือดร้อนรำคาญ (Nuisance)
๒. หลักทรัสต์ต่อมหาชน (Public trust doctrine)
๓. หลักการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development)
๔. หลักการวางแผนการจัดการสิ่งแวดล้อม
๕. หลัก PPP ผู้ก่อมลพิษเป็นผู้รับผิดชอบในค่าใช้จ่าย (Polluter-Pays-Principle)
๖. หลักความรับผิดทางแพ่ง ทางอาญา และทางปกครอง
๗. หลักการมีส่วนร่วมของประชาชน (Public Participation) มาตรา ๖, ๗ และ ๘ พรบ. ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕
๘. หลักการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน (Public Hearing)
๙. หลักเกี่ยวกับอำนาจการฟ้องคดีและระงับข้อพิพาท ด้านสิ่งแวดล้อม (Standing and Alternative Dispute Resolution-ADR)
๑๐. หลักความรับผิดโดยเคร่งครัด (Strict Liability) คดี Rylands v. Fletcher (๑๘๖๘)
๑๑. หลักการทางเศรษฐศาสตร์ (Economic Incentive)
๑๒. หลักเตือนภัยก่อนที่ปัญหาจะเกิดขึ้น (Precautionary Principle)
๑๓. หลักความยุติธรรมระหว่างคน (Intergenerational Equity)
๑๔. หลักทรัสต์ต่อมหาชน (Public Trust)
๑๕. หลักการฟ้องคดีโดยประชาชน (Citizen Suit) คดี Sierra Club v. Morton (๑๙๗๒)

๔.๒ สิทธิ เสรีภาพ และหน้าที่ขั้นพื้นฐานของประชาชนในการมีส่วนร่วมส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

๑. สิทธิในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร
๒. สิทธิในการมีส่วนร่วมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๓. สิทธิในการมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น
๔. สิทธิในการมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาทางปกครอง
๕. สิทธิในการฟ้องหน่วยงานของรัฐ
๖. เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน ฯลฯ
๗. เสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ
๘. เสรีภาพในการรวมกันเป็นหมู่คณะในรูปแบบต่างๆ
๙. หน้าที่ในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๔.๓ มาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม

๑. ทางแพ่ง ได้แก่ ค่าขึ้นศาล ค่าทนายความ เป็นต้น มีการขอวิธีการพิจารณาก่อนคำพิพากษา รัฐเป็นผู้เสียหายเท่านั้น
๒. ทางอาญา รัฐเป็นผู้เสียหายเท่านั้น เช่น คดีเสียดำ กรมอุทยานเป็นผู้ฟ้องร้อง ยังไม่เปิดให้ประชาชนฟ้องอาญาได้
๓. ทางปกครอง ประกอบด้วย ๑) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น การเปรียบเทียบปรับทางปกครองเกี่ยวกับการออกใบอนุญาต การฟ้องทางปกครองเกี่ยวกับเหตุรำคาญ เป็นต้น
- ๒) องค์การตุลาการ
๔. ทางเศรษฐศาสตร์ เช่น การยกเว้นภาษีอากรของระบบบำบัดน้ำเสีย ภาษีด้านมลพิษ การเก็บค่าธรรมเนียมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เป็นต้น

๕. ทางสังคม ได้แก่ การโฆษณาทางโซเซียลมีเดีย

๖. ทางการบริหาร ได้แก่ การวางแผนควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อม

๔.๔ หลักและวิธีการระงับข้อพิพาท

๑. การเจรจาไกล่เกลี่ย

๒. การตั้งบุคคลที่สามมาเป็นผู้ตัดสินชี้ขาดหรือการตั้งอนุญาโตตุลาการ

๓. การใช้มาตรการทางปกครอง

๔. การตรวจสอบการปฏิบัติงานของภาครัฐตาม กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

๕. การฟ้องคดี

๕. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๓๕ (สาระสำคัญ)

“มาตรา ๙๖ แหล่งกำเนิดมลพิษใดก่อให้เกิดหรือเป็นแหล่งกำเนิดของการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษอันเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพอนามัย หรือเป็นเหตุให้ทรัพย์สินของผู้อื่นหรือของรัฐเสียหายด้วยประการใดๆเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษนั้น มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายเพื่อการนั้น ไม่ว่าการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของ มลพิษนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิด มลพิษหรือไม่ก็ตาม เว้นแต่ในกรณีที่พิสูจน์ได้ว่า มลพิษเช่นนั้นเกิดจาก

๑) เหตุสุดวิสัยหรือการสงคราม

๒) การกระทำตามคำสั่งของรัฐบาลหรือเจ้าพนักงานของรัฐ

๓) การกระทำหรือละเว้นการกระทำของผู้ที่ได้รับอันตรายหรือความเสียหายเองหรือของบุคคลอื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงหรือโดยอ้อมในการรั่วไหลหรือการแพร่กระจายของมลพิษนั้นค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบตามวรรคหนึ่ง หมายความว่ารวมถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ทางราชการต้องรับภาระจ่ายจริงในการขจัดมลพิษที่เกิดขึ้นนั้นด้วย

“มาตรา ๙๗ ผู้ใดกระทำหรือละเว้นการกระทำด้วยประการใดโดยมิชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นการทำลายหรือทำให้สูญหายหรือเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นของรัฐ หรือเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่รัฐตามมูลค่าทั้งหมดของทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลาย สูญหายหรือเสียหายไปนั้น”

๖. ตัวอย่างคดีปกครองเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม

๖.๑ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด อ.๙๒๑/๒๕๖๐ (ศาลปกครองระยอง คดีหมายเลขแดงที่ ๓๒/๒๕๕๒)

ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดคน เป็นประชาชนที่อาศัยอยู่ใน ๑๑ ชุมชน ซึ่งตั้งอยู่รอบนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด ได้รับผลกระทบจากมลพิษที่เกิดจากนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดอย่างรุนแรง และมีแนวโน้มจะร้ายแรงขึ้นเรื่อยๆ โดยผู้ถูกฟ้องคดี (คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ) และหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องไม่ได้ดำเนินการควบคุม ลด และขจัดมลพิษให้เป็นไปตามมาตรการที่ พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๕๙ กำหนดไว้ กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ประกาศให้พื้นที่ตำบลมาบตาพุด เทศบาลเมืองมาบตาพุด และพื้นที่ใกล้เคียงที่มีปัญหามลพิษร้ายแรงถึงขนาดที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและอนามัยของประชาชน หรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม เป็นเขตควบคุมมลพิษตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ทำให้มีการขยายโครงการปิโตรเคมีเฟส ๓ ในพื้นที่เทศบาลเมืองมาบตาพุด และพื้นที่ใกล้เคียงอย่างต่อเนื่อง อันจะทำให้ปัญหามลพิษมีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น การไม่ดำเนินการประกาศเขตควบคุมมลพิษดังกล่าวจึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่สืบเจ็ดคนจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล

/ขอให้ศาล....

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕๙ แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ (ประกาศเขตควบคุมมลพิษ)

ศาลปกครองระยอง : พิจารณารายงานของกรมควบคุมมลพิษ คำชี้แจงและการตรวจสอบพื้นที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พบว่า ปัจจุบันปัญหามลพิษในพื้นที่ตำบลมาบตาพุดมีแนวโน้ม ที่จะรุนแรงมากขึ้นจนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนในพื้นที่ได้ เช่น

- ปัญหามลพิษทางอากาศ พบสารอินทรีย์ระเหยมากกว่า ๔๐ ชนิด เป็นสารก่อมะเร็ง ๒๐ ชนิด ใน ๒๐ ชนิด พบสารอินทรีย์ระเหยก่อมะเร็งที่มีค่าเกินระดับการเฝ้าระวังคุณภาพอากาศ
- ปัญหาคุณภาพน้ำ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ พบว่าคลองสาธารณะส่วนใหญ่มีการรับน้ำทิ้งจากชุมชน ซึ่งพบการปนเปื้อนของแบคทีเรียกลุ่มโคลิฟอร์มทั้งหมด และฟิโคลโคลิฟอร์มมีค่าสูง
- ปัญหาคุณภาพน้ำทะเล ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน มีบางพื้นที่พบปริมาณฟอสเฟสเกินมาตรฐาน ส่วนปริมาณโลหะในตะกอนดินและโลหะหนักในสิ่งมีชีวิตไม่เกินค่าเสนอแนะและมาตรฐานที่กำหนด
- คุณภาพน้ำบาดาลและบ่อน้ำใต้ดินระดับตื้น ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ พบว่าบางแห่งมีสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) ปนเปื้อน แต่ส่วนใหญ่มีค่าต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำใต้ดิน

ศาลปกครองระยองพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีประกาศให้ท้องที่เขตเทศบาลเมืองมาบตาพุดทั้งหมด รวมทั้งตำบลเนินพระ ตำบลมาบตาพุดและตำบลทับมา อำเภอเมืองระยอง ทั้งตำบลตลอดจนท้องที่ตำบลบ้านฉาง อำเภอบ้านฉาง ทั้งตำบล เป็นเขตควบคุมมลพิษ เพื่อดำเนินการควบคุม ลด และขจัดมลพิษตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายต่อไป

ผู้ถูกฟ้องคดี อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองระยองดังกล่าว

ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓๒ (พ.ศ. ๒๕๕๒) เรื่องกำหนดให้ท้องที่เขตตำบลมาบตาพุด ตำบลห้วยโป่ง ตำบลเนินพระ และตำบลทับมา อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยองทั้งตำบล ตำบลมาบตาพุด อำเภอเนินคมพัฒนา จังหวัดระยองทั้งตำบล และตำบลบ้านฉาง อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยองทั้งตำบล รวมทั้งพื้นที่ทะเลภายในแนวเขต เป็นเขตควบคุมมลพิษ ฉบับลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๒ แล้ว ทำให้เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้หมดสิ้นไปแล้ว ศาลปกครองสูงสุดจึงมีคำสั่งจำหน่ายคดี

๖.๒ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด อส. ๕๕/๒๕๕๔ (ศาลปกครองระยอง คดีหมายเลขแดงที่ ส. ๘/

๒๕๕๔)

ผู้ฟ้องคดีตลอดจนราษฎรหมู่ที่ ๒ ตำบลหนองอิรุณ อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี อ้างว่าได้รับความเดือดร้อนจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (บริษัท อ.) ซึ่งได้รับอนุญาตให้ทำฟาร์มเลี้ยงไก่และสุกรปล่อยน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลลงสู่แหล่งน้ำทั้งที่ไหลผ่านและไหลเข้าสู่ที่ดินของผู้ฟ้องคดี เป็นเหตุให้สัตว์น้ำในแหล่งน้ำและในสระน้ำที่ผู้ฟ้องคดีเลี้ยงไว้ตายเป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังมีกลิ่นเหม็นทั้งที่เกิดขึ้นจากมูลสุกรและการเผาซากไก่ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ร้องเรียนเหตุดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองอิรุณ) แล้ว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ระวังการประกอบกิจการแต่หลังจากที่ได้มีคำสั่งดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (องค์การบริหารส่วนตำบลหนองอิรุณ) และที่ ๒ ยังปล่อยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ประกอบกิจการและปล่อยมลพิษต่างๆ อย่างต่อเนื่อง ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งระงับการประกอบกิจการและเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการฟาร์มเลี้ยงไก่และสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

/ศาลปกครอง....

ศาลปกครองสูงสุด ; ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในการระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญที่เกิดขึ้นแล้ว โดยการสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้ไขปรับปรุงน้ำเสียให้มีคุณภาพตามมาตรฐาน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ก็ได้มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ระงับการประกอบกิจการเป็นเวลากว่า ๑๕ วัน ประกอบกับในภายหลังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาร่องน้ำเสีย กลิ่นเหม็น และฝุ่นละอองเรียบร้อยแล้ว ซึ่งจากการเก็บตัวอย่างน้ำเสียและน้ำทิ้งในบริเวณต่างๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ส่งให้ศูนย์วิจัยและพัฒนาการสัตวแพทย์ภาคตะวันออกฯ ตรวจวิเคราะห์ ปรากฏว่าคุณภาพน้ำทิ้งไม่เกินค่ามาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากการเลี้ยงสุกร ประเภท ก ตามข้อ ๔ ของประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากแหล่งกำเนิดมลพิษประเภทการเลี้ยงสุกร ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้ไขและระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญอันเกิดจากการเลี้ยงไก่และเลี้ยงสุกรจนอยู่ในระดับที่ประชาชนที่ได้รับผลกระทบที่เกิดขึ้นยอมรับได้ กรณีจึงไม่เข้าเงื่อนไขในการออกคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หยุดการดำเนินกิจการหรือพักใช้และเพิกถอนใบอนุญาตตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๙ และมาตรา ๖๐ แห่ง พ.ร.บ. การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ถือว่าเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าแต่อย่างใด

ศาลปกครองสูงสุด ; พิกษายกฟ้อง

ลงชื่อ.....ผู้เข้ารับการฝึกอบรม

(นางสาวจุฑามาศ ดวงงาม)

ตำแหน่ง นักวิชาการสุขาภิบาลปฏิบัติการ

ความเห็นผู้บังคับบัญชา รับทราบรายงานการฝึกอบรมเพื่อใช้เป็นข้อมูลประเมินผลการปฏิบัติงานหลังการฝึกอบรมและจะใช้เป็นข้อมูลติดตามผลงานต่อไป

ลงชื่อ.....หัวหน้าส่วนราชการ

ลงชื่อ.....ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล

ลงชื่อ.....นายกองค์การบริหารส่วนตำบล